LIBRIS | We know books

David Walliams s-a născut la Merton, o suburbie a Londrei, în august 1971. Este actor, umorist, prezentator de emisiuni de televiziune și autor de cărți pentru copii. A studiat la Reigate Grammar School și la Universitatea din Bristol și a fost membru al National Youth Theatre, unde l-a întâlnit pe Matt Lucas, alături de care a scris și a interpretat celebrul show de radio și televiziune *Little Britain*.

În 2008 și 2009, publică primele sale cărți pentru copii, ilustrate de Quentin Blake, *Băiatul cu rochie* și *Domnul Sconcs*. Pentru următoarele romane, *Băiatul miliardar* și *Bunicuța hoțomană*, a colaborat cu reputatul ilustrator Tony Ross. Romanul *Ratburger*, apărut în 2012, a fost declarat cartea anului de către National Book Awards.

David Walliams este recunoscut pentru implicarea sa activă în acțiunile de caritate.

Tony Ross s-a născut în 1938, la Londra. În copilărie visa să devină cowboy, jocheu sau membru al poliției călare, de fapt, orice meserie ar fi avut de-a face cu caii. După ce și-a încheiat studiile la Liverpool College of Art, și-a abandonat visul inițial și a lucrat ca grafician, caricaturist, director de agenții de publicitate și profesor de artă. În 1976 i-a fost publicată prima carte ilustrată și, în scurt timp, a devenit unul dintre cei mai cunoscuți și îndrăgiți ilustratori de carte pentru copii. A creat ilustrațiile pentru un număr de peste 800 de cărți, scrise de autori precum Roald Dahl, Michael Palin, Paula Danzinger ș.a. Este faimos pentru seriile *Horrid Henry* (*Nic Năstrușnic*) și *Little Princess* (*Mica prințesă*), care au fost adaptate pentru televiziune.

A fost recompensat de trei ori cu Silver Paintbrush Award pentru cele mai bune ilustrații, a primit German Children's Book Prize și a fost nominalizat pentru Kate Greenaway Medal și de două ori pentru Smarties Award.

DAVID WALLIAMS

Băiatul miliardar

Ilustrații de Tony Ross

Traducere din engleză și note de
Diana Marin-Caea

arthur

LIBRIS | We know books

Cuprins

Mulțumiri 7
1. Să facem cunoștință cu Joe Bostan 9
2. Funduleanu 20
3. Cine-i cel mai gras? 31
4. Suluri de hârtie igienică 43
5. Ouă de Paște expirate 48
6. Râmătorii 57
7. Hamsteri pe pâine prăjită 66
8. Vrăjitoarea 77
9. Un deget 83
10. Scuipat de câine 93
11. Vacanță la cort 101
12. Fata de la pagina 5 107
13. Fata cea nouă 117
14. Forma unui sărut 125
15. Mai ia de-aici, mai pune dincolo... 130
16. Peter Lipie 136
17. Un ciocănit în ușa de la toaletă 142
18. Vortex 3 000 148
19. Un fund de babuin 153
20. O minge de plajă dată de-a dura prin păr 158
21. O diplomă de absolvire a școlii de machiaj 165
22. Un nou capitol 171
23. Revista de navigație 176
24. Rajmobilul 184
25. Falit 189
26. O furtună de bancnote 196
Post-scriptum 203

LIBRIS | We know books

Mulţumiri

Aș dori să le mulțumesc câtorva persoane care au contribuit la apariția acestei cărți. Eu am făcut treaba cea mai grea, dar trebuie să-i menționez. În primul rând, pe Tony Ross, pentru ilustrații. Ar fi putut să le coloreze, dar se pare că pentru asta trebuie să-l plătești în plus. Apoi aș vrea să-i mulțumesc lui Ann-Janine Murtagh. Ea răspunde de toate cărțile pentru copii publicate la editura HarperCollins și e foarte drăguță și are întotdeauna propuneri extraordinare. Sunt nevoit să spun toate astea, ea e șefa. Pe urmă mai este Nick Lake, redactorul meu. Treaba lui este să mă ajute în privința personajelor și a poveștii și nu m-aș fi putut descurca fără el. Ei, de fapt aș fi putut, dar s-ar plânge dacă n-ar fi menționat aici.

Designul copertei a fost realizat de James Stevens, iar al interiorului, de Elorine Grant. Aș putea zice că Elorine e un nume caraghios, dar n-o s-o fac, ar fi o cruzime din partea mea. Agentul de publicitate este Sam White. Dacă mă veți vedea în emisiunea *Femei dezlănțuite*, încercând să vând cartea, nu mă învinuiți pe mine, dați vina pe ea.

LIBRIS | We know books

Sarah Benton, îți mulțumesc mult pentru c-ai fost un minunat director de marketing – orice ar însemna asta. Directoarele de vânzări Kate Manning și Victoria Boodle au făcut și ele ceva, dar nu știu sigur ce. Le mulțumesc și corectorilor Lily Morgan și Rosalind Turner. Dacă există greșeli de ortografie, e vina lor. Și îi mulțumesc agentului meu literar Paul Stevens de la Independent pentru că-mi ia 10% plus TVA din onorariu ca să stea în birou toată ziua, bând ceai și mâncând biscuiți.

Bineînțeles, multe mulțumiri *vouă*, celor care mi-ați cumpărat cartea. Totuși, n-ar fi trebuit să vă deranjați să citiți partea asta. E plicticoasă. Trebuie să continuați să citiți povestea. Deja a fost numită „una dintre cele mai bune povești scrise vreodată". Mulțumesc pentru asta, mamă.

1 | Să facem cunoștință cu Joe Bostan

V-ați imaginat vreodată cum ar fi să aveți un milion de lire?

Sau un miliard?

Dar un trilion?

Dar un catralion?

Faceți cunoștință cu Joe Bostan.

Joe nu trebuia să-și *imagineze* cum ar fi să aibă grămezi peste grămezi, peste grămezi de bani. Avea numai doisprezece ani, dar era ridicol, absurd de bogat.

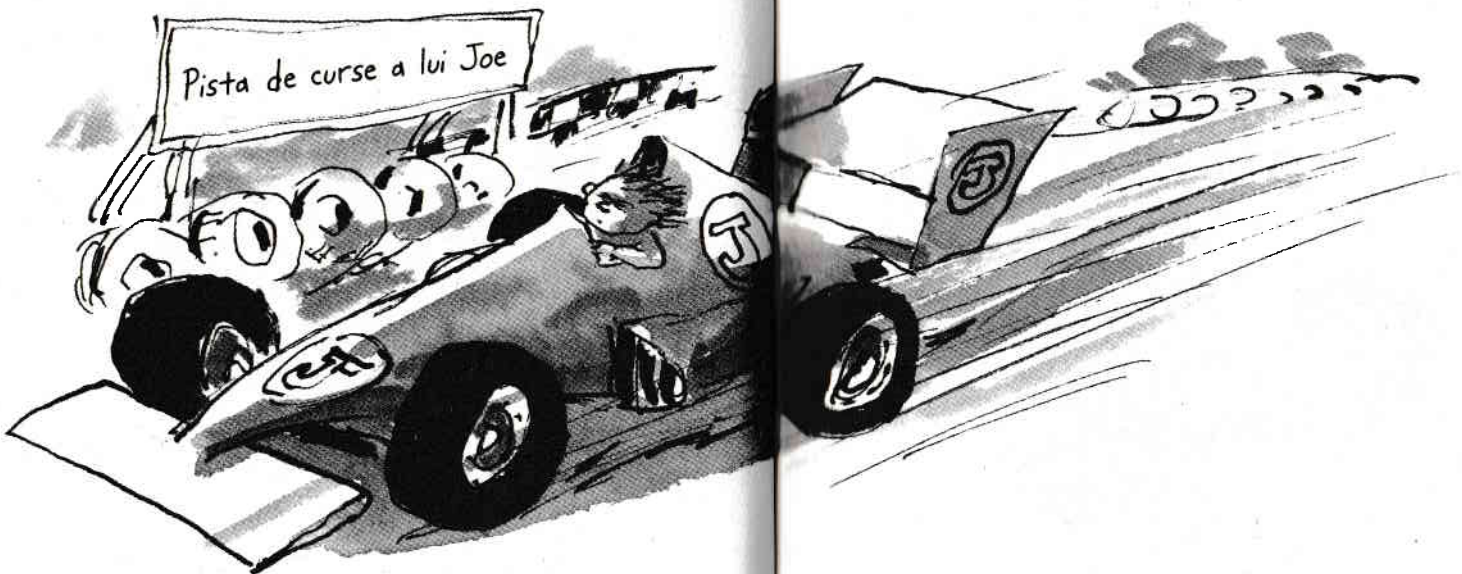
Joe avea tot ce și-ar fi putut dori vreodată:

- un televizor HD cu plasmă și ecran plat, cu diagonala de doi metri și jumătate, în fiecare încăpere din casă ✔
- 500 de perechi de adidași Nike ✔

LIBRIS We know books

- un circuit de curse în grădina din spatele casei ✔
  un câine-robot din Japonia ✔
- o mașinuță pentru terenul de golf, cu numărul de înmatriculare BOSTAN 2, cu care să dea ture împrejurul proprietății ✔
- un tobogan cu apă pe care să ajungă din camera lui direct într-o piscină olimpică acoperită ✔
- toate jocurile pe calculator din lume ✔
- un cinematograf 3D IMAX în pivniță ✔
- un crocodil ✔
- o maseuză personală aflată la dispoziția lui 24 de ore din 24 ✔
- o popicărie subterană cu zece piste ✔
- o masă de biliard ✔
- un aparat de popcorn ✔

- o parcare pentru skateboard ✔
- încă un crocodil ✔
- 100 000 de lire pe săptămână, bani de buzunar ✔
- un montagne russe în grădină ✔
- un studio profesionist de înregistrări în pod ✔
- antrenamente doar pentru el cu națională de fotbal a Angliei ✔
- un rechin adevărat, într-un acvariu ✔

Pe scurt, Joe era un copil îngrozitor de răsfățat. Mergea la o școală ridicol de luxoasă. În vacanță, zbura cu avioane private oriunde dorea. Odată, Disneyworld s-a închis o zi întreagă, doar pentru ca el să nu fie nevoit să stea la coadă ca să se dea în mașinuțe.

Iată-l pe Joe, băgând viteză, în propria lui mașină de curse.

LIBRIS We know books

Mai sunt copii bogați care au mașini de curse în miniatură, special construite pentru ei. Însă Joe nu era un astfel de copil. Lui Joe îi trebuia o mașină de Formula 1 ceva *mai mare*. Pentru că, vedeți, era cam gras. Păi, și voi ați fi, nu-i așa? Dacă ați putea cumpăra toată ciocolata din lume.

După cum ați observat, Joe e singur în poză. Ca s-o spunem pe-a dreaptă, să gonești într-o mașină de curse de unul singur nu-i mare distracție, chiar dacă ai un catralion de lire. Ai neapărată nevoie de cineva cu care să te întreci. Problema e că Joe n-avea prieteni. Nici măcar unul.

- Prieteni

Vezi bine, să conduci o mașină de Formula 1 și să desfaci din ambalaj o ciocolată Mars uriașă sunt două lucruri pe care n-ar trebui să le faci în același timp. Dar trecuseră câteva minute de când Joe mâncase ultima dată și-i era foame. Tocmai când intra în șicană[1], a sfâșiat ambalajul cu dinții și a luat o mușcătură din delicioasa combinație de nuga și cremă de caramel învelită în ciocolată. Din păcate, Joe avea o singură mână pe volan, așa că, atunci când roțile au atins acostamentul, a pierdut controlul mașinii.

Mașina de milioane de lire a zburat de pe pistă, s-a învârtit și a intrat într-un pom.

[1] Curbă periculoasă de pe un traseu de Formula 1.

SSsssssssCCCCCCCCCCCCCÂÂÂÂÂÂÂÂÂÂÂÂÂRRRRrrrrrrrrrŢŢŢŢŢŢŢŢŢŢŢŢ!!!

LIBRIS | We know books

„La mulți ani pentru cei 12 ani, fiule!“, arătându-se mai interesat de cecul dinăuntru.

Joe își ascunse cu greu dezamăgirea.

— Un milion de lire, zise disprețuitor. Asta-i tot?

— Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Bostan, lăsând o clipă ziarul de-o parte.

— Mi-ai dat un milion anul *trecut*, scânci Joe. Când am împlinit unsprezece ani. N-ar trebui să primesc mai mult acum, că am doisprezece?

Domnul Bostan vârî mâna în buzunarul costumului său de firmă, gri lucios, și scoase carnetul de cecuri. Costumul arăta îngrozitor și era îngrozitor de scump.

— Îmi pare rău, băiete. Hai să fie două milioane.

Vezi bine, e important de știut că domnul Bostan nu fusese dintotdeauna atât de bogat.

Până de curând, familia Bostan a dus o viață foarte modestă. De la vârsta de șaisprezece ani, domnul Bostan a lucrat într-o mare fabrică de hârtie igienică de la periferia orașului. Acolo, domnul Bostan avea o slujbă taaare plicticoasă. Trebuia să înfășoare hârtia pe sulul de carton. Sul după sul. Zi de zi. An de an. Deceniu după deceniu.

A făcut asta la nesfârșit, până când ajunsese aproape în pragul disperării. Stătea toată ziua lângă banda transportoare, alături de alte sute de muncitori plictisiți, repetând aceeași operație care-i îndobitocea. După ce hârtia era înfășurată în jurul unui sul de carton, întreaga operație reîncepea. Și era la fel pentru fiecare sul de hârtie.

Întrucât familia era atât de săracă, domnul Bostan avea obiceiul să confecționeze cadourile pentru zilele de naștere și pentru Crăciun din cartoanele sulurilor de hârtie igienică. Domnul Bostan n-avea niciodată destui bani pentru a-i cumpăra lui Joe cele mai noi jucării, dar i-ar fi putut face o mașină de curse din suluri de hârtie igienică sau un fort din suluri de hârtie igienică, dotat cu zeci de soldați din suluri de hârtie igienică. Majoritatea se stricau și ajungeau la gunoi. Joe reușise cumva să păstreze o mică rachetă din suluri de hârtie igienică, deși nu era sigur de ce.

Singurul avantaj al faptului că lucra într-o fabrică de hârtie igienică era că domnul Bostan avea o grămadă de timp la dispoziție ca să viseze cu ochii deschiși. Într-o zi, a avut un vis care urma să revoluționeze pentru totdeauna șterșul la fund.

„Ce-ar fi să inventez o hârtie igienică umedă pe o parte și uscată pe cealaltă?“ și-a zis, în timp ce înfășura hârtie pe al o mielea sul din ziua aceea. Domnul Bostan n-a dezvăluit nimănui ce idee îi venise și s-a trudit ore în șir,

LIBRIS | We know books

încuiat în baia micii lor locuințe sociale, pentru a perfecționa noua hârtie cu două fețe.

Când, în cele din urmă, domnul Bostan a scos pe piață marca „Dos Proaspăt", a fost o adevărată lovitură. A vândut câte un miliard de suluri pe zi, în întreaga lume. Și, de fiecare dată când se vindea un sul, câștiga 10 penny[1]. S-au adunat o grămadă de bani, după cum arată următoarea operație aritmetică:

10 PENNY X 1 000 000 000 SULURI X 365 ZILE PE AN =
O GRĂMADĂ DE MĂLAI

Joe Bostan avea doar opt ani când a fost scoasă pe piață marca „Dos Proaspăt" și, într-o clipită, viața lui a luat o cu totul altă întorsătură. Mai întâi, mama și tatăl lui Joe s-au despărțit. Se pare că, de mai mulți ani, mama lui Joe, Carol, avea o aventură aprinsă cu Alan, șeful grupului de cercetași din care făcea parte Joe. A luat zece miliarde de dolari la partaj. Alan și-a schimbat canoea cu un iaht gigantic. Conform ultimelor zvonuri, Carol și Alan navigau pe coastele Dubaiului, turnându-și în fiecare dimineață șampanie special învechită peste fulgii de porumb cu alune crocante. Părând să-și fi revenit destul de repede

[1] Subdiviziune a lirei englezești.

de pe urma despărțirii, tatăl lui Joe a început să iasă cu o mulțime de fete de la pagina 5.

În curând, tatăl și fiul s-au mutat din apartamentul social prăpădit într-o locuință enormă, grandioasă. Domnul Bostan a numit-o „Turnurile Dos Proaspăt".

Casa era atât de mare, încât era vizibilă din spațiul cosmic. Dura cinci minute doar ca să parcurgi cu mașina aleea care ducea la garaj. Sute de copăcei proaspăt plantați mărgineau aleea cu pietriș lungă de un kilometru și